CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

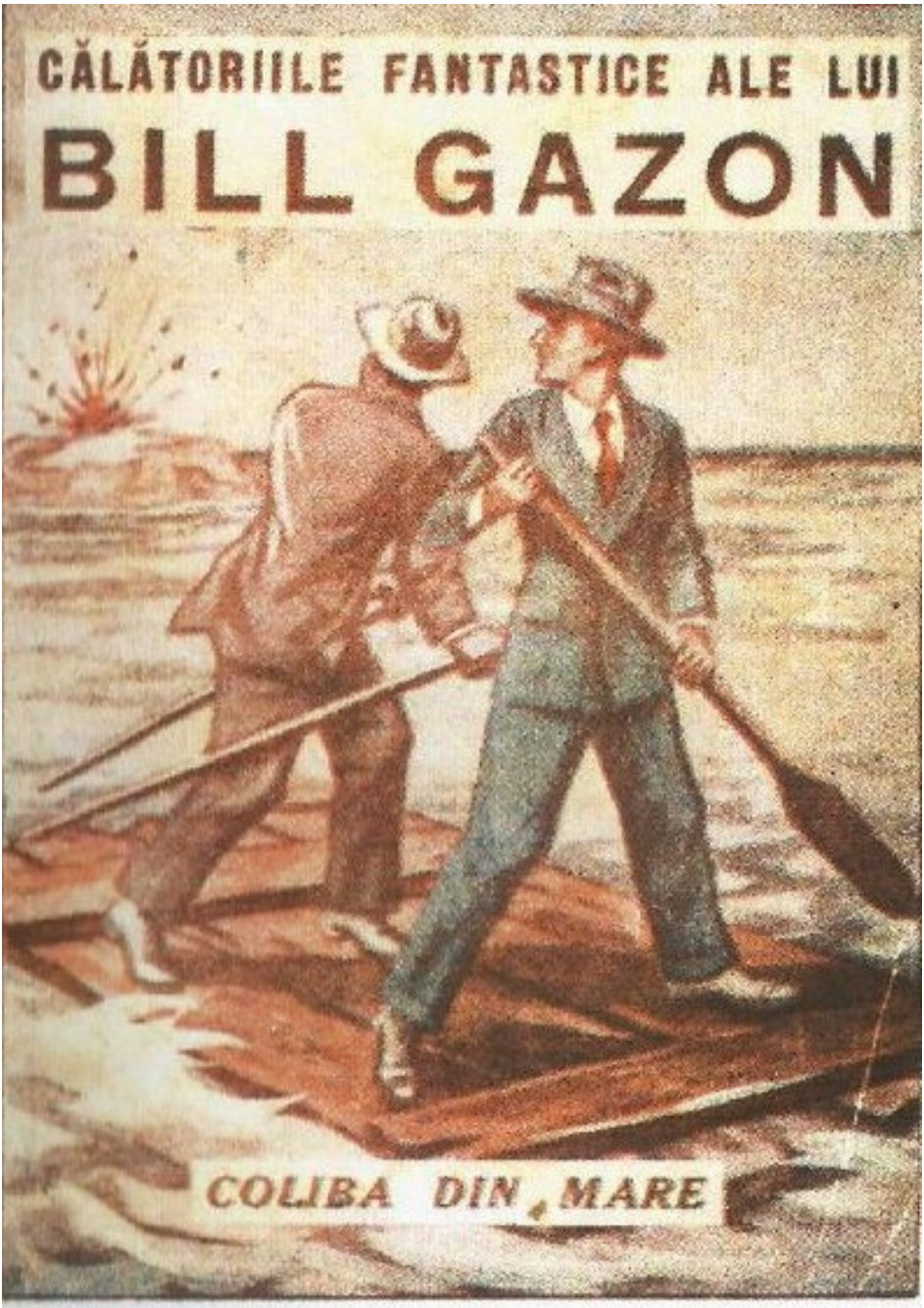

COLIBA DIN „MARE"

No. 38

Războiul mondial, pe urma căruia

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

COLIBA DIN MARE

Nr. 38

sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Coliba din mare

Capitolul 1

Dispariţia enigmatică

După o călătorie lungă, obositoare, Bill Gazon ajunse cu prietenul său devotat, negrul Sam, în Albufeira, una din acele orăşele de pe coasta de Sud a Portugaliei care, odată cu decăderea culturală şi economică a ţării, şi-au pierdut vechea lor însemnătate şi ai căror locuitori sunt, aproape toţi pescari. Meseria aceasta şi-a imprimat pecetea şi asupra localităţii Albufeira.

Toate uliţele miros a peşte. Cu toate astea, orăşelul prezintă mult pitoresc. Vecinătatea Africei precum şi faptul, că Maurii, care au stăpânit cândva întreaga peninsulă a Pirineilor, au stat cel mai mult aici, îi imprimă o aureolă de romantism.

Portughezii sunt un amestec de rase, căci la temelia creării neamului lor, găsim Vizigoţi, Suevi, Celţi, Fenicieni, Romani, Gali şi, mai târziu, Arabi şi Indieni, şi această caracteristică se reliefează mai ales la locuitorii de pe coasta de Sud, care au pielea cafenie, ba se distinge chiar şi o pecete negricioasă. Pentru oamenii aceştia, dulcea trândăvie este esenţa vieţii şi partea cea mai plăcută sunt petrecerile. Se munceşte doar atâta cât să-ţi ai pâinea zilnica.

La ce nevoie să câştigi mai mult, când guvernul, indiferent care. e la cârmă, are nevoie de multe parale ca să facă „ordine”

şi perceptorul e unul din cele mai afurisite boli ereditare.

Până a nu se da jos din tren, Bill Gazon aruncă o ochire scrutătoare de jur împrejur, voind, de astădată, să se ferească de orice surpriză neplăcută. Cercetă din ochi întreaga gară, fără însă a descoperi pe nici un duşman. Aşa dar, nu bănuia că iar le-a luat urma.

— E în regulă, Sam! – zise el către Negru. Am impresia că nici unul din banda galbenă nu ne-a văzut până acum. Cu atât mai bine pentru noi! Să ne căutăm repede un domiciliu, ca să putem începe goana şi lupta.

— Perfect! – parafă Sam. Dar de rândul acesta lasă-mă să-i caut eu singur. Aci, eu atrag foarte puţin atenţia, pe când tu produci vâlvă.

— Aşa e, ai dreptate. Deocamdată însă, să ne facem rost de-o locuinţă!

Nu fu tocmai grea alegerea printre hanurile din Albufeira; îşi găsiră în curând un domiciliu. Cârciumarul de la care obţinură o odaie le atrase atenţia că, în ziua aceea, e o mică serbare.

— Sam, să nu zăboveşti prea mult!

Negrul făgădui să se înapoieze până a nu se întuneca. O scurtă strângere de mână a celor doi prieteni atât de nepotriviţi şi, totuşi, atât de inseparabili şi Bill Gazon rămase singur. Se trânti pe pat, ca să doarmă măcar un ceas, dar somnul fugea de pe pleoapele lui.

Soarele da în asfinţit. Ultimele-i raze sclipeau la ferestre. Bill Gazon se apropii de una, o deschise şi privi afară. Sam trebuia să se-napoieze curând. Se întuneca însă tot mai mult şi el nu mai sosea.

Tânărul prinse să se plimbe prin cameră, neliniştit, îşi aprindea ţigări peste ţigări, trăgea cu urechea şi se uita nerăbdător spre uşă, ori de câte ori auzea paşi în casă. Erau însă doar vizitatorii care se adunau la serbarea ce urma să fie în cârciumă.

În cele din urmă, se făcu atât de întuneric că, în fundul odăii, contururile obiectelor începură şi pălească, spre a dispare, apoi, în întuneric.

Bill Gazon şezu la fereastră, dar nu trecu mult şi sări în picioare. Neliniştea-i creştea tot mai mult. De ce nu se înapoia Negrul? Doar obişnuia să-şi ţie cuvântul. Să i se fi întâmplat ceva? Sau nu mai ştia pe unde să se întoarcă şi cam slab în materie de limbi, nu se putea înţelege cu nimeni?

Sta nehotărât în mijlocul odăii. N-ar fi mai bine nă meargă în căutarea prietenului? Dacă-i s-a întâmplat ceva, apoi de sigur că

or fi duşmanii săi la mijloc.

Se uită la ceas. Hotărî să mai aştepte zece minut. Poate că Sam a prelungit cercetările, din proprie iniţiativă şi trecea peste ora fixată.

Cerule, ce încet se scurgeau clipele! În cârciumă, petrecerea începea să se înteţească.

Nu mai avu răbdare să stea în odaie. Îşi luă pălăria şi coborî. Se uită în cârciumă pe o crăpătură a uşi. Îl străfulgerase gândul că Sam va fi picat acolo şi, în mijlocul animaţiei, îşi va fi uitat misiunea. Clătină însă amărât capul, înciudat că putuse să-l creadă capabil de aşa ceva.

Ieşi în stradă, oprindu-se o clipă lângă uşă. Încotro să se îndrepte? Se hotărî să meargă în centru.

Străzile zăceau în întuneric, ca moarte, fiind foarte prost luminate. Deodată, zări un individ spătos. Alergă spre el, dar curând îşi dete seamă că a greşit. Nu era Sam, ci un străin.

Neliniştea-i creştea pe fiece minut. La un moment dat, se opri. Cotrobăiala asta în noapte n-avea absolut nici un rost. Poate că în vremea aceasta, Negrul se va fi întors acasă şi-l căuta? Repede, deci, înapoi!

Era greu de găsit drumul adevărat. Pe uliţele acelea strâmbe, încâlcite era foarte uşor să te rătăceşti.

În sfârşit, se văzu iar la han. Cu tot frigul pricinuit de vântul ce sufla dinspre mare, îi era cald. Urcă într-o fugă scările şi întră în odaia comună.

— Sam!

Nimeni nu-i răspunse. Negrul tot nu venise.

Stete pe gânduri. Nu era cu putinţa ca, între timp, Sam să se fi înapoiat şi, negăsindu-l să fi coborât în cârciumă? Se duse dar repede acolo; nu-l văzu însă.

Ce era de făcut?

Nu găsea nici un răspuns la întrebarea aceasta. Se întoarse în odaie, obosit, deprimat, şezu pe marginea patului şi fumă.

Deodată, uşa se deschise încet, apropie fără zgomot, şi intră cineva, pe care au-l putu distinge. Sări în picioare.

— Tu eşti, Sam?

Omul nu răspunse nimic, ci se opri doar, surprins parcă. Dar iată că fu împins din spate şi intră un al doilea, apoi un al treilea. Tot apropiindu-se, o rază a lunii căzu pe cel dintâi. Bill Gazon cât pe-aci să dea un ţipăt, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Simţea că spaima i-a înţepenit oasele.

Zărise la lumina slabă a lunii, o figură galbenă. Cei trei erau

Nefiind prea înaltă, ajunse cu bine la pământ ; se poticni însă de o piatră şi căzu. (Vezi pag. 11).

Japonezi. Îşi dete seamă de pericolul ce-i ameninţa şi ghici legăturile dintre această vizită sinistră şi lipsa prietenului său. În locul acestuia, veniseră Asiaticii.

Vizita aceasta nedorită îl ţintea numai, pe Bill Gazon. Ştia ce vor de la el. De acum, era de prisos orice strigăt de ajutor, căci ar fi fost înghiţit de gălăgia din cârciumă. Nu era decât o singură

soluţie: lupta.

Constatarea primejdiei îi redete prezenţa de spirit.

Îşi încordă toţi nervii şi muşchii, în aşteptarea atacului Doar mâna îi tremura puţin, în clipa în care voi să-şi scoată arma. Nu reuşi însă, căci primul Japonez se azvârli asupra lui. El sări într-o parte şi agresorul galben, negăsind nici un sprijin, căzu cu capul înainte, lovindu-se teribil de muchea patului.

Ceilalţi doi se năpustiră şi ei asupra lui Bill Gazon, care nu se putu sustrage acestui atac.

Singurul avantaj ce-l avea, în încăierarea aceasta inegală, era că cunoştea, oarecum, aranjamentul odăii, aşa că se putea orienta şi în întuneric, ea fiind slab luminată de licărirea lunii. Era însă un avantaj prea neînsemnat.

Încercă să se libereze din împresurarea celor trei Asiatici, lovind cu nemiluita, dar mâinile şi începuseră să-l doară, iar Japonezii erau de o tenacitate fără margine. Oricare alt agresor ar fi renunţat de mult la luptă, nu însă aceşti indivizi galbeni.

În cele din urmă, reuşi să se desprindă din ghearele lor. Abia însă sări în lături şi un cuţit sclipi înaintea sa. Se dete înapoi, înhăţă o pernă din patul cel mai apropiat şi o aruncă în oţelul strălucitor.

Lovitura destinată lui sfâşia perna şi penele zburară în vârtej pe dinaintea celor trei Japonezi.

El profită de acest moment ca să fugă, căci era cu neputinţă să reziste acestor trei duşmani, care luptau cu arma în mână, în caz că nu voia să facă uz de propria sa armă şi să-i împuşte. Se ferea însă de aceasta, ţinând să nu verse sânge inutil.

Nu-i rămânea, deci, decât să fugă şi numai pe fereastră. Nu şovăi mult, ci sări numaidecât jos. Nefiind prea înaltă, ajunse cu bine la pământ; se poticni însă de o piatră şi căzu.

O matahală se azvârli imediat asupra lui. Recunoscu în ea un al patrulea Japonez, care, probabil, stătuse de pază la uşă.

Îl îmbrânci înapoi, sări în sus şi-i aplică o lovitură în bărbie, de-l rostogoli până-n zid, unde se prăbuşi în nesimţire.

Cei trei Japonezi de sus din odaie săriră pe fereastră după ei. Un glonte îi şuieră pe după cap, ricoşă de o piatră şi-i atinse piciorul. Nu mai era dar timp de zăbavă.

Folosindu-se de fiece umbră a caselor, o rupse nebuneşte încolo, fără să ţie seamă încotro aleargă, pierzându-se în curând în străzile întunecoase şi întortocheate ale oraşului care-i era străin.

Obosit şi abia mai respirând, se rezemă de un zid, copleşit de

întrebări chinuitoare.,

Ce s-o fi întâmplat cu Sam? Să fi pierdut pentru totdeauna pe acest prieten credincios?

Capitolul 2
Biletul fals

Cum se despărţi de tânărul său amic alb, Sam o porni în hoinăreală prin oraş, prefăcându-se că e şi el unul din numeroşii trântori care mişună pe acolo, uitându-se, totuşi, cu băgare de seamă în toate părţile şi interesându-se, în primul rând, de pasagerii de pe la hoteluri şi hanuri. Trecură câteva ceasuri, fără să fi obţinut nici un succes, nedescoperind nici o urmă a duşmanilor prietenului său, care erau şi ai lui.

Totuşi, nu se descurajă.

Nu îndrăznea să întrebe chiar la hoteluri, fiindcă ar fi stârnit, de sigur, bănuieli şi, apoi, nici n-ar fi putut iscodi personalul. Căci abia de îndruga limba portugheză. Nu găsi în centru nici o urmă a celor pe care îi căuta, aşa că se hotărî să cerceteze la plajă. Acolo, însă, sarcina-i era şi mai grea, pe ţărm înălţându-se o mulţime de vile moderne, iar străzile se întindeau ca nişte alei: un început de transformare a Albufeirei în staţiune balneară.

Parcurse o alee şi alta în sus şi’n jos. Nu găsi însă nici aici vreo urmă de a Japonezilor. Era gata să se înapoieze, când auzi nişte voci ce-i se părură cunoscute.

Într-o hotărâre repede, se posta după un palmier şi se uită în direcţiunea de unde veneau vocile. Ceea ce zări făcu inima să-i

bată mai repede. Nu departe de el, de vale, pe aleea din imediata vecinătate a plajei, se aflau, după o lespede mare, câţiva Japonezi, având în mijlocul lor două fete albe.

Cea blondă nu putea fi decât sora lui Gazon, iar cealaltă prietena ei, rusoaica Ivanovna, amândouă purtând nişte baticuri, ca şi cum ar fi ieşit doar la plimbare, însoţite de Asiatici. Întregul grup se uita la mare şi sta cu spatele spre Negru. Şi, pe când fetele, care stăteau una lângă alta, abia de deschideau gura, un Japonez în vârstă le tot vorbea cu aprindere. Acesta era, aşa dar, şeful bandei.

Negrul stete o clipă pe gânduri, după care fugi, încovoiat, de pe alee, ascunzându-se după lespezile de pe plajă. Cu toată încordarea însă cu care ascultă, nu putu prinde nimic din convorbirea celor pe care îi pândea şi nu dorea nimic mai fierbinte decât ca ei s-o ia spre casă, spre a-i putea, astfel, urmări şi să le afle locuinţa.

Ei însă nu se mişcau din loc, ci se uitau la mare, urmărind încântaţi zborul pescăruşilor, ba, de câte ori apărea în zare câte-o pânză sau un vapor, scoteau chiote de bucurie.

Lui Sam i se părea că timpul stă pe loc şi era, pentru el, un adevărat chin să stea cocoţat în soare, într-o poziţie foarte neplăcută, fără ca, totuşi, să-şi micşoreze atenţia nici măcar o secundă. Speranţa de a putea transmite o veste bună prietenului său îl făcea însă să rabde toate neajunsurile.

Deodată, îl năpădi o idee nouă. Japonezii, de sigur, vor sta încă mult aici, cu cele două fete, sau vor merge mai departe, îndepărtându-se de oraş. Dacă şi-ar aduce la iuţeală prietenul, ar putea surprinde pe Japonezi în stradă şi să scape pe cele două fete. Şi-ar atinge, astfel, mai curând scopul.

Mândru de sine însuşi şi de gândul bun ce-i venise, voia să-şi puie imediat în practică intenţia. Se ridică, deci, încet şi cu precauţiune, luând-o la fuga spre alee, unde însă se poticni de o piatră şi căzu, întinzându-se cât era el de lat. Incidentul însă produse oarecare zgomot.

Rămase jos, speriat, fără să facă o mişcare, trăgând însă cu urechea. Pe cât se părea, Japonezilor le scăpase zgomotul, căci continuau să se întreţie. El îndrăzni să ridice capul şi să se uite la duşmani.

Se aflau tot la vechiul punct. De bună seamă că nu-l zăriseră. Scăpat de grija asta, se sculă şi ajunse, nestingherit, pe alee. După ce se convinse înc’odată că nu l-au observat, o luă fuga în oraş.

Cum alerga însă, îi se păru că aude la spate paşi. Se opri, voind a se întoarce, când se pomeni cu o straşnică lovitură în cap, care-l făcu să cadă în genunchi. Oricare altul s-ar fi ales cu tidva sfărâmată, dar el avea un cap de taur şi, afară de aceasta, şi pălăria slăbi puţin tăria loviturii.

Voi să se-ntoarcă, spre a se apăra împotriva adversarului necunoscut, ivit aşa deodată, când îl pocni a doua lovitură.. Mâna-i întinsă se încleştă pe costumul agresorului, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Unul dintre cei doi Japonezi îşi ascunse repede în buzunar boxul, apoi amândoi se aplecară asupra Negrului. Vorbiră ceva în limba lor şi-l transportară, după aceea, de vale, pe plajă, unde-l pitiră după un bolovan.

În urmă, unul căută o scoică frumoasă, cu care se înapoia la grup. Căci fetelor le bătuse la ochi faptul că doi dintre însoţitorii lor se depărtaseră. Astfel însă, el le dete impresia că a fost de a căutat scoica, pe care ele începură s-o examineze pe toate feţele. În timpul acesta, el se uită la superiorul său, înţepenindu-şi apoi privirea într-un anumit loc. Celălalt păru să-nţeleagă şi conduse tot grupul mai încolo.

Între acestea, Japonezul care rămăsese cu Negrul îl legase, iar când se înapoie şi al doilea, schimbară câteva cuvinte, tot arătând marea. Cel mai tânăr alergă, apoi, în oraş, de unde se întoarse, peste câteva minute, cu o luntre.

Sam se trezise din leşin şi smucea de sfori; era însă prea slab ca să se poată dezlega. Japonezul îi legă şi ochii, fără ca Sam să se poată împotrivi.

Fu ridicat pe sus, purtat o bucată de loc şi, apoi, culcat în fundul bărcii. După zgomotul lopeţilor, îşi dete seamă că se depărta de ţărm şi nu crezu altceva decât că-l vor arunca în mare. Grija de viaţa sa îl stimula şi încercă să se dezlege, dar din cauza sforţărilor sale, luntrea începu să se clatine. Furioşi, Japonezii îl loviră cu picioarele. El însă neîncetând, unul îi zise:

— La ascultă, Faraone, dacă nu te astâmperi, te azvârlim în mare şi te îneci!

Sam se resemna, aşteptând, plin de încordare, să vadă ce vor face Japonezii cu el. Peste puţin, simţi că luntrea s-a oprit. Fu scos din ea, transportat câţiva paşi şi, apoi, trântit fără milă pe pământul pietros. Apoi, îi luară legătura de pe ochi.

Ridicând privirea, observă că se află, împreună cu cei doi adversari ai săi, într-o colibă pe jumătate dărăpănată, care de mult trebuie să fi fost nelocuită. Lumina zilei pătrundea slab pe

fereastra murdară, acoperită de pânză de păianjen, iar într-un colţ erau îngrămădite tot felul de hodoroage.

Sam fu de părere că a scăpat de pericolul cel mai grav şi nădăjduia că va izbuti, cu timpul, să se libereze. Nu se putea însă dumiri asupra poziţiei colibei; îşi da însă cu gândul că trebuie să fie departe de plajă. Prinse deci, nou curaj şi întrebă pe duşmani:

— Ce vreţi să faceţi cu mine?

— Afli tu. Te sfătuim numai să stai liniştit; altfel, te reducem pentru totdeauna la tăcere.

— Mai e timp până atunci, puşlamale galbene! Feriţi-vă de prietenul meu alb, care vă va pune laţul de gât tocmai când vă va fi lumea mai dragă.

Deodată, Japonezi, care ieşiseră puţin, deteră buzna înăuntru, şi cercetară la iuţeală legăturile şi le strânseră şi mai tare, îi puseră căluş în gură şi-l ghemuiră apoi sub grămada de hodoroage, astfel ca să nu-l vadă nimeni. Îşi examinară încă odată opera şi ieşiră din nou.

— Adică bandiţii ăştia galbeni nu mi-au ales mie om cinstit, altă moarte decât aceea de a mă năbuşi aici, în murdărie? – îşi zise Sam, supărat.

Asiaticii îl legaseră aşa de vârtos, că nu putea nici să strige, nici să se mişte. Putu însă, pe o gaură din muntele de hodoroage, să îmbrăţişeze din ochi coliba. În acelaşi moment, auzi vocile ce-i mai parveniseră în ziua aceea la ureche. Totdeodată, văzu în colibă şi rochiile albe ale fetelor şi-şi dete numaidecât seamă pentru ce Japonezii îl înfăşuraseră cu atât minuţiozitate şi anume: să nu-l vadă domnişoarele, care veniseră să viziteze coliba.

Ar fi voit să le atragă atenţia asupra sa, dar nu reuşi.

Cu toate măsurile lor, Japonezii nu se simţeau siguri, aşa că şeful lor, baronul de Nagatsy, zori de plecare şi, peste puţin, toţi părăsiră coliba.

Un răstimp, nimic nu tulbură, liniştea şi Sam se şi credea uitat, când un Japonez reintră în colibă, îl trase afară din ascunzătoare şi-i scoase căluşul. Se-ntuneca tot mai mult şi în curând avea şi pogoare noaptea.

— Cât aveţi de gând şi mă ţineţi aici?

— Până… până nu vei mai avea nevoia să călătoreşti după noi – răspunse Japonezul, sarcastic, uitându-se după fumul de ţigară.

— De, poate să dureze cam mult!

Japonezul dete, mut, din umeri. Pe Negru îl înciudă tăcerea aceasta. Cât n-ar fi fost dispus să expedieze pe paznic în lumea

cealaltă! Legăturile însă-l împiedicau.

— Stai tu, bandit galben! Când mi-ei pica odată în labă, te leg eu ca pe o cârpă, de ţi-or pârâi oasele!

Şi tot înjură un timp îndelungat, ca să-si răcorească năduful. Japonezul, căruia cât pe aci să-i sari ţandăra, ieşi lăsându-l singur cu focul său. Se înapoie peste un ceas. Mai slăbindu-i legăturile, ca să se poată, cel puţin, culca.

— Perfect! – bombăni Sam. O să pot să dorm puţin, dar tu bagă de seamă să nu se prăbuşească baraca! Vezi să n-a dorm! Altfel, îţi neglijezi datoria ta de paznic.

Noaptea părea să nu se mai sfârşească. Vântul de Vest sufla pe după colibă, aducând o ploaie măruntă. Sam se zvârcolea pe duşumea, simţindu-se aşa de slab că nici nu încerca să-şi rupă sforile. Unica-i speranţă era că Bill Gazon îl va căuta şi, datorită unei întâmplări norocoase, îl va găsi. Şi ce s-o fi întâmplat în noaptea aceasta? Să fi descoperit Asiaticii pe prietenul său alb şi, dacă da, el o fi scăpat teafăr din atacul neaşteptat?

Ascultă. O barcă acostă lângă stânci şi el auzi pe paznic întreţinându-se cu cineva. Doi Japonezi intrară, imediat după aceea, în colibă, aducând merinde pentru cel rămas aici.

Sam îi privi cu ochii pe jumătate închişi. Nu prea aveau un aer triumfător. Aşa dar, prietenul său le va fi făcut o primire foarte „cordială”. Şi o fi ştiind el unde e Sam? Acesta era convins că nu-l va lăsa în voia soartei.

Cei doi Japonezi îl ridicară şi-i legară mâna stângă de un cârlig din zid, delegându-i în acelaşi timp pe cea dreaptă. El îşi întinse braţul liberat, spre a-l desţepeni, şi aşteptă cu încordare cele ce au să urmeze.

Ei îi arătară un bileţel şi-i vârâră un creion în mână.

— Dacă iscăleşti răvaşul ăsta, te liberăm astă seară. Altfel, plecăm şi te lăsăm în voia soartei.

Negrul se uită, curios, la biletul ce trebuia să-l semneze şi scoase o esclamare de surpriză. Scrisul semăna aidoma cu al lui. El nu frecventase şcoli şi făcea numai litere de tipar. Tot aşa era şi pe bilet. Citi încet, cuvânt cu cuvânt, ceea ce era dat ca scris de el:

Japonezii m-au descoperit. Vino repede la plajă, în partea stângă. Te aştept după stânca cea mare.

Oricât de bine îi imitaseră scrisul, nu-i cunoşteau însă

Japonezii îi legă şi ochii, fără ca Sam să se poată împotrivi (Vezi pag. 17).

iscălitura, aşa că voiau să-l silească să semneze el. În modul acesta, prietenul său avea să fie atras într-o cursă. Era turbat de asemenea mârşăvie, dar se stăpâni şi chibzui cum ar anihila uneltirea şi, în acelaşi timp, el să scape.

— Măi ocnaşilor, eu nu pot să scriu decât cu mâna stângă,

Totuşi, speranţele-i nu se realizară, căci Japonezii nu-i dezlegară mâna stângă decât după ce-i legară din nou pe cea

dreaptă. La dracu’! Cu cea stângă putea face şi mai puţin decât cu mâna dreaptă.

În furia-i, rupse biletul, lovind, apoi, şi pe indivizii galbeni. În starea însă în care era, nu putu face multă ispravă şi, de altminteri, fu iarăşi complet legat. În urmă, îl împinseră într-un colţ şi ţinură sfat ce măsuri să ia.

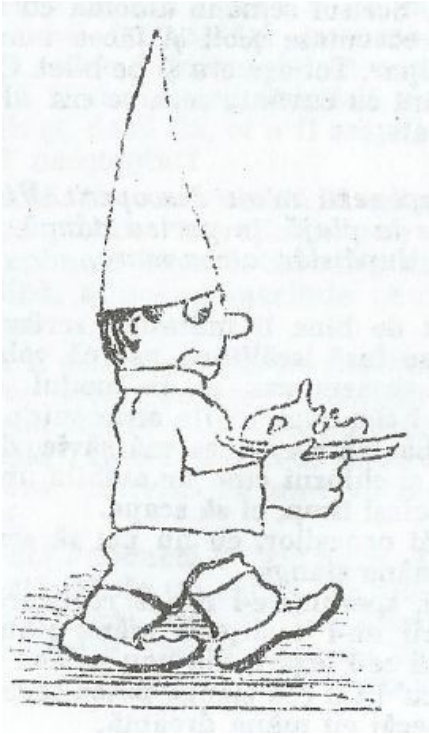

Capitolul 3
Glonte fără rezultat

Bill Gazon umblase toată noaptea. Se ocăra singur că nu făcuse uz de armă şi să fi împuşcat, pur şi simplu, pe agresori. Putea dovedi că a fost în stare de apărare legitimă, căci Japonezii îl atacaseră. Ce i-ar fi folosit însă? Tot n-ar fi aflat ce s-a întâmplat cu prietenul său negru şi unde era.

Hotărât să rişte totul, se-napoie la han, unde apăsă cu băgare de seamă clanţa odăii sale. Nu era nimeni înăuntru. Pe jos, se aflau încă sfărâmăturile celor două scaune. Slujnica nu dereticase încă.

Nu stete însă mult acasă, grija de prietenul său mânându-l iar în stradă. Fără să ţie seamă că ar putea fi văzut, cutreeră oraşul, negăsind însă nici-o urmă a celui căutat. Tot umblând însă de colo până colo, ajunse şi la plajă, unde şezu pe un bolovan, dar de pe care lunecă, fără să vrea.

Stete un răstimp în poziţia aceasta, dar când să se scoale. Îşi trăise repede capul înapoi şi rămase locului. Întâmplarea îi venise într-ajutor. Cât stătuse întins jos, un Japonez venise pe ţărm, se urcase într-o luntre şi vâslea în largul mării.

Privi cu băgare de seamă după el. Încotro mergea Asiaticul? Ca să-l urmărească, nu era cu putinţă, căci acesta, tot continuând să lopăteze, nu neglija să se uite la ţărm. Bill Gazon căută din ochi ţinta necunoscută a duşmanului său şi păru că a descoperit-o. Nu putea fi decât insuliţa întunecoasă pe care se afla o colibă de piatră. Şi acolo... da, acolo trebuia să se afle prietenul său Sam.

Ideea aceasta îi venise aşa de subit că, uitând de orice prudenţă, sări în picioare. Îşi reveni însă curând şi se ascunse iar, aşteptând cu nerăbdare să ajungă Japonezul în insulă şi să intre în colibă, cu compatriotul care-l aştepta acolo.

Chestia era să purceadă la o acţiune repede. Cine ştie ce plănuiau Asiaticii împotriva lui şi a prietenului său negru, după atentatul neizbutit de peste noapte!

Alergă, ca un cerb încolţit, spre locul unde erau acostate bărcile pescarilor şi-şi alese, cu împrumut, una, cu care se îndreptă, vâslind voiniceşte, spre insulă.

O înconjură într-un mic arc, spre a nu fi cumva, văzut de duşmanii săi, de la fereastra colibei şi, fără să se sinchisească de luntre, cobori şi se strecură spre colibă, oprindu-se la uşă şi trăgând cu urechea.

Auzi vocile a doi dintre duşmanii săi şi, fără să mai stea pe gânduri, dete la o parte piedica revolverului şi împinse uşa.

Japonezii rămaseră surprinşi la vederea lui şi nu ştiură pentru un moment ce să facă. Când însă să se năpustească asupra lui, el şi strigă:

— Sus mâinile, că, de nu, trag!

Ei nu prea se grăbiri să se supuie şi, atunci, Bill Gazon descărcă odată în aer, dovedind, cu aceasta, că nu-nţelege de glumă.

Apoi, se uită prin colibă şi-şi zări pe prietenul său negru, către care merse de-a-ndărătelea. Fără să-şi clintească ochii de la Japonezi. Scoase, cu mâna stâncă, din buzunar, cuţitul, se aplecă şi încercă să taie sforile. Dar iată că-i scăpă cuţitul!

În clipa care se aplecă să-l ridice, cei doi Asiatici se azvârli asupra lui. El apăsă ne trăgaci. Dar glontele zbură în tavan. Prin ciocnirea cu agresorii, se rostogoli la pământ..

Ei voiră să-i smulgă arma. Slobozi însă, la iuţeală, toate focurile, golind magazia, după care dete drumul revolverului, spre a-si libera amândouă mâinile. Îmbrânci cu piciorul pe agresorul cel mai apropiat, izbi în obraz pe cellalt şi cum acesta slăbi strânsoarea, sări în picioare.

De astă dată nu voia să mai fie învins, aşa că, punându-şi în joc întreaga-i tehnică de box, tăbărî pe cei doi indivizi galbeni, care se, forţară zadarnic să-l doboare. El îşi păstră calmul şi, astfel, fu mereu în frunte, respingându-i iar şi iar.

În cele din urmă, îşi deteră seamă că nu-l vor putea înfrânge. După un nou atac zadarnic, fugiră, încuind coliba pe dinafară. Bill Gazon îşi ridică arma şi se opinti din răsputeri în uşă. Până însă s-o deschidă. Japonezii şi porniseră cu luntrea, luând în acelaşi timp, şi pe a lui, aşa că era silit să rămâie în insulă.

Dezlegă pe Negru.

— Ce vesel sunt că ai venit în sfârşit! – se bucură Sam, căzându-i în braţe.

— Am fost foarte îngrijorat din cauza ta. Japonezii mi-au făcut peste noapte o vizită. Nu e însă acuma timp de povestit. Ticăloşii mi-au luat luntrea şi suntem aici ca într-o capcană. Ce-i de făcut? De sigur că vor veni cu noi forţe, ca să ne facă de petrecanie.

— N-am putea înota până dincolo? – întrebă Negrul.

— Ba da, dar vor fi postat acolo o santinelă, aşa că tot treaba aia e.

Bill Cazon ieşi din colibă şi se uită spre ţărmul celălalt. Cum să scape de aici cu Sam, căci trebuiau neapărat să dispară până nu se înapoiază Asiaticii cu ajutoare? Cum însă?

Cum sta şi se gândea, numai ce se apropia Negrul de el şi-i arăta un portvizit.

— Uite ce-au pierdut puşlamalele, în graba lor. Conţinutul lui ne va fi foarte bine venit.

— Ce ne folosesc banii? Caută mai bine un mijloc cum s-o ştergem de aici şi cât mai repede!

Cu tot refuzul acesta, Sam puse bine în buzunarul său ceea ce găsise. Bill Gazon prinse să fluiere printre dinţi: semn că i-a venit o idee.

— Zor, Sam! Să ne construim o plută! Am văzut în colibă destule stinghii cu care s-o putem punem în mişcare.

Se repeziră înapoi în colibă, unde găsiră o secure ruginită, cu care desprinseră podelele. Lemnul era putred şi ameninţa să se fărâmiţeze; totuşi, voiau să-ncerce a construi din scândurile acestea o plută, cu care să se îndrepte, în ocol mare, spre ţărmul celălalt, spre a se sustrage duşmanilor.

— Stai! Ce-i asta? — strigă Negrul, nimerind deodată, într-o groapă şi izbindu-se de un butoiaş.

Îl ridică de acolo, cu ajutorul prietenului său, şi sparse capacul, curios să vadă ce conţine.

— Atenţie, Sam! E praf de puşcă! – exclamă Bill Gazon, examinând conţinutul şi aruncând cât colo ţigara aprinsă.

Chibzui dacă materialul acesta i-ar putea fi de folos. Nu văzu însă la ce. Pe de altă parte, era zorit, aşa că dete una cu piciorul butoiului, de se răsturnă, vărsându-şi conţinutul periculos.

Lucrară, apoi, neobosiţi la plută şi, în curând, fură gata să se aventureze cu ea pe mare. O puseră în mişcare, cu o lopată pe care o găsiri acolo şi nişte stinghii, cârmind spre o insulă vecină, unde erau hotărâţi să aştepte deocamdată.

— Or fi pe aici rechini? – întrebă Negrul.

— Bagă un deget în apă! Poate-şi înfige vreunul dinţii în el.

Se ascunseră într-o insulă stâncoasă, uitându-se cu încordare spre uscat. Nu trebuiră să aştepte mult. În curând se iviră pe plajă trei Japonezi, care cârmiră în cea mai mare grabă o luntre spre insula cu coliba. Negăsind însă pe nimeni în faţa ei, prinseră a se nelinişti. Dădură ocol insulei şi apoi abia coborâră, fără ca atacul

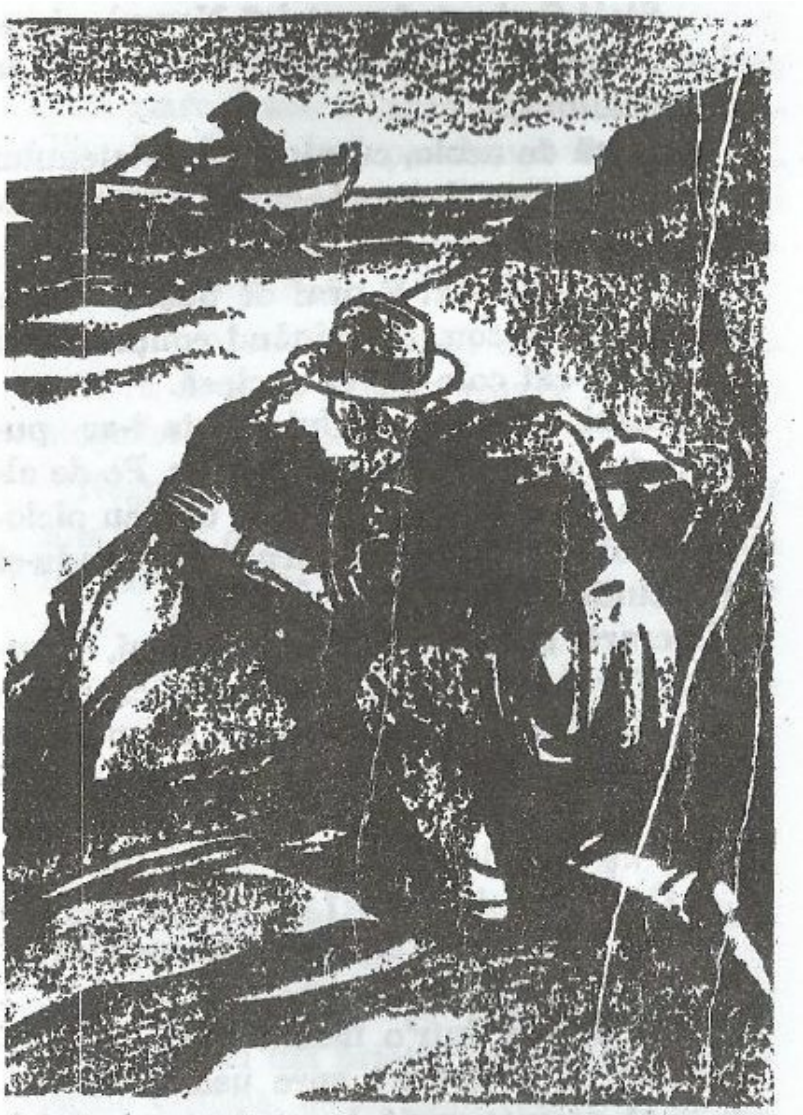

Bill Gazon căută din ochi ţinta necunoscută a duşmanului său şi păru că a descoperit-o (Vezi p. 20).

aşteptat să se producă.

Avură o mică discuţie, după care se azvârliră cu toată puterea asupra uşii şi se rostogoliră în coliba goală.

Negrul pufni de râs. Bill Gazon însă avea alte griji decât să împărtăşească bucuria lui. Se şi urcase pe pluta, pe care o

dezlegase.

— Fuga, Sam, să ajungem înaintea lor pe uscaţi

Nu ajunseră însă departe şi cei trei Japonezi ieşiră din colibă. Deocamdată însă, nu observară pe fugari, care vâsleau din răsputeri spre ţărm. Doi se urcară în luntre, iar al treilea fu lăsat de pază

În momentul în care Asiaticii din barcă zăriră pe cei doi prieteni, se produce o explozie teribilă, acolo unde, cu câteva minute mai înainte, se aflase colibe, un mănunchi imens de flăcări ţâşni spre cer. Apoi, după ce fumul se risipi, nu se mai vedea nimic în faţa ei.

Curentul provocat de deschiderea uşii rostogolise pe praful de puşcă, ţigara pe care Bill Gazon o lepădase şi care era încă aprinsă. Fără voie dar, unul dintre duşmani pierise în modul acesta.

După ce se reculeseră din prima spaimă cei doi Japonezi cârmiră barca spre pluta fugarilor, răcnind de furie, Bill Gazon ştia că n-o să poată rezista atacului lor, aşa cu lăsă jos lopata şi-şi aşteptă duşmanii. Îşi da, seamă de intenţia lor de a răsturna pluta şi, în consecinţă, îşi concepuse un nou plan.

— Fii atent, Sam! Cum s-or apropia de noi, sai în apă şi agaţă-te de luntrea lor!

Nu isprăvi bine de rostit acestea şi-şi strigă prietenului său negru:

— Gata!

Amândoi săriră la timp în apă, căci barca se şi ciocni de plută. Bill Gazon reapăru lângă luntre şi, până Japonezii să-l poată împiedica, el se şi avântă înăuntru. Un upperkut bine ţintit la bărbie aruncă un Asiatic peste bord, dar cel de-al doilea ridică lopata, să dea. Tânărul însă se feri. O mică zguduitură şi individul galben îşi urmă tovarăşul în elementul ud.

Bill Gazon ajută Negrului să se urc în barcă. Pescuiră lopata, *ce* căzuse afară, şi grăbiră spre uscat.

Cei doi Asiatici renunţară la plută şi înotară spre ţărm. Dispărând în curând dinaintea ochilor celor pe care îi atacaseră.

Pe plajă, aceştia îi aşteptară zadarnic, spre a-i putea urmări. Japonezii făcuseră un mare ocol prin oraş, ajungând pe alt drum acasă.

Văzând că stau de geaba, Bill Gazon se înapoie şi el la han, cu Sam. Nu călcară însă bine pragul şi hangiul le ieşi înainte cu sfărmăturile a două scaune, cerând despăgubiri. Tânărul îl satisfăcu pe dată... cu conţinutul port-vizitului găsit de Sam şi pe

care acesta i-l întinse, cu o clipire şireată din ochi.

Când să intre în odaie. Bill Gazon fu cuprins de o nelinişte ciudată şi se opri o clipă, şovăitor, lângă uşi. Apoi, însă, râse de el însuşi. Cine să-l aştepte la ora asta în odaie? Şi deschise, hotărât, uşa.

O împuşcătură răsună. Glontele trecu pe lângă capul său şi nimeri pălăria Negrului, pe care o trânti jos.

Amândoi săriră înapoi, speriaţi. Bill Gazon trase cu urechea. Nimic însă nu se mişca în odaie.

Scoase revolverul, se culcă pe pântece şi, în poziţia aceasta, se uită de jur împrejur. Nu era nimeni. Ce o fi însemnând aceasta? Ocoli odaia, cu spinarea încovoiată, urmat la pas de Negru.

— Închide uşa, Sam!

Acesta îi execută imediat sfatul. Prima privire a lui Bill Gazon se-ndreptă, acum, spre ferestre. Erau însă, închise, aşa că nu se putea ca glontele să fi fost slobozit de afară, căci ar fi spart un geam. Nu se vedea însă nici o stricăciune la ferestre.

Între acestea, Negrul căutase deasupra şi pe sub paturi. Nu găsi însă nici o urmă a sinistrului ţintaş.

Cercetară dulapul, îl împinseră încolo şi căutară pe pereţi o uşă mascată. Nimic!

Bill Gazon şezu, atunci, pe un scaun şi cată, gânditor, în pământ. Deodată se aplecă şi ridică un fir negru de mătase. Întinzându-l, îi găsi repede capătul.

— Uite, Sam, misteriosul ţintaş!

— Unde?

Tânărul îi arătă un colţ de odaie, unde, sub tavan, atârna un revolver. Bill Gazon împinse într-acolo o masă, se căţăra pe ea şi desprinse arma din cui. Ţeava mirosea încă a pulbere arsă.

— Minunată înjghebare de atentat! Revolverul era agăţat sus, eu cocoşul ridicat şi gura ţevii îndreptată exact spre uşă. Trăgaciul era pus în legătură cu un fir de mătase. Cum am deschis noi uşa, el s-a întins, descărca glontele şi se rupse. Model de rafinament din partea duşmanilor noştri. Din păcate, s-au cam pripit, aşa că nu dat chix.

— Ce bandă de păcătoşi! – ocări Negrul. Au însă mereu ghinion cu noi.

— Să sperăm că aşa va fi întotdeauna!

Bill Gazon îşi deschise valiza. Era gata să ia ceva, când se aplecă deodată, mai la fund, rămânând mult în poziţia aceasta şi murmurând:,

— De, se poate!

— Dar ce este? întrebă Sam, îngrijorat.

— Na, citeşte şi tu!

Şi Bill Gazon îi întinse un bileţel. Negrul îl privi mirat şi apoi, citi, cu glas tare, cele câteva cuvinte ce conţinea:

Într-o bună zi tot te nimeresc gloanţele noastre!

— N-ai nici o grijă, Sam! E un semn numai că Japonezii nu cred nici ei într-un succes definitiv al lor. De aia au pus biletul în valiză, ca să-l găsesc atunci când mi-oi râde de sforţările lor.

— Când mai întâlnesc vreunul dintr-înşii, apoi…

Şi Sam agită pumnii.

— Parcă te-ntâlnişi ieri, cu ei! – îl luă peste picior Bill.

— Ei da, dar puşlamalele au ţintit pe la spate asupra nobilului meu cap.

Bill Gazon se duse la fereastră şi se uită în stradă, strângând, sfidător, din buze. Lupta pentru liberarea surorii sale Thea era tot mai amară. Duşmanii săi recurgeau la toate mijloacele ca să-l doboare. Ei bine, el nu se va da bătut: trebuia su-ţi atingă ţinta, să-şi ţie cuvântul dat mamei sale.

Numărul 39 ai romanului de aventuri
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON
care va apare în numărul viitor, poartă titlul:

MÂNĂ ASCUNSĂ

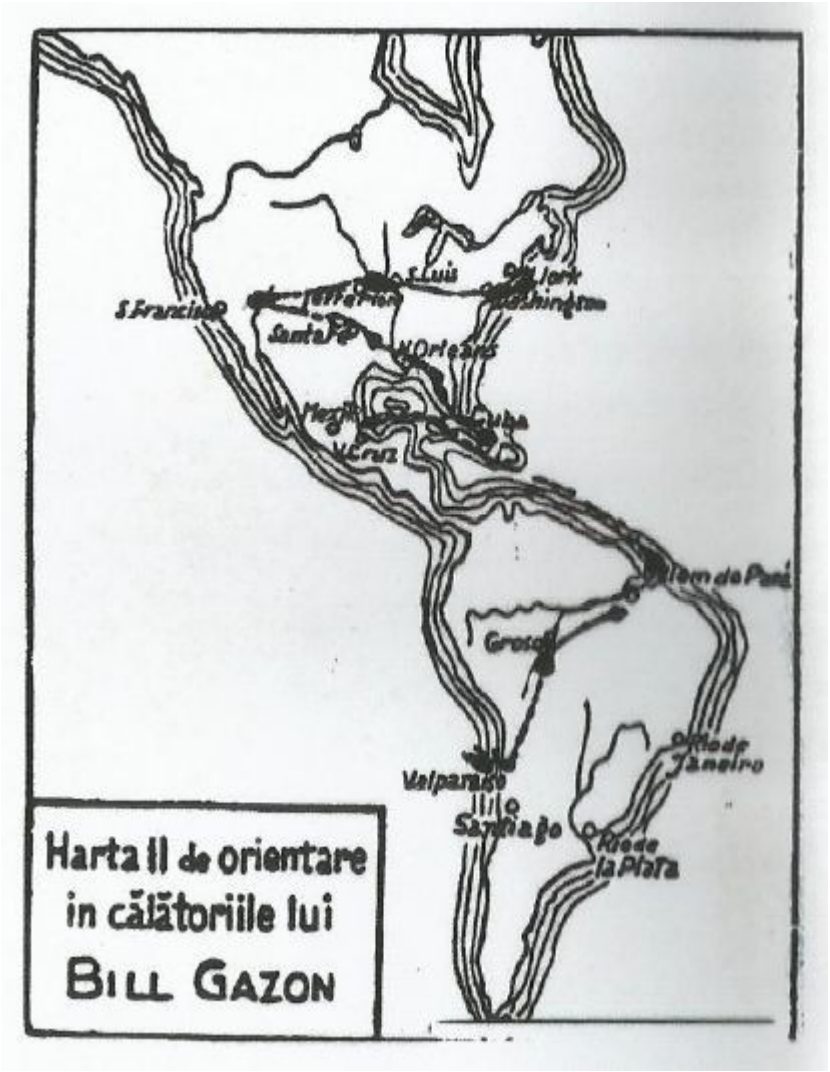
S.Luis
S.Francisco
Santa Fe
N.Orleans
Mexik
V.Cruz
Grosol
Rio de Janeiro
Valparaiso
Santiago
Rio de la Plata
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON